

borgerlige Former, ikke med rituelle Ceremonier, der, efter Forslagets Opfattelse, i alt Fald ikkun skulde kunne betragtes som halvt kirkeelige. I en saadan Stilling skal Præsten og Kirken ikke træde. Men herom er allerede af andre Talere, navnlig af den høitagtede Kultusminister, sagt saa meget Træffende, at jeg dertil ganske kan henholde mig.

I Slutningen af samme Paragraph hedder det: „naar der ingen Indsigelse er skeet inden 3 Ugers Udlob efter den Tillysning, som i 3 paa hinanden følgende Søndage iforveien skal skee i det Sogns Kirke, hvor Bruden har Hjem“. Her have vi altsaa den hidtil brugelige Tillysning. Det var mig, da jeg læste Forslaget, ikke ganske klart, om Forslagsstilleren havde tænkt sig, at Tillysningen ogsaa i andre Tilfælde skulde benyttes; jeg troede, at han muligens kunde være gaaet ud fra den Forudsætning, at de tidligere i Forslaget citerede Paragrapher af Forordn. 30te April 1824, og navnlig Forordningens § 3, allerede paabød denne Tillysning; hvilken Forudsætning dog vilde være urigtig; thi det er ikke Forordningens 3die §, og endnu mindre nogen af de øvrige citerede Paragrapher, der foreskriver Tillysningen, hvilken Forskrift derimod indeholdes i § 2, hvortil de nærmest paafølgende Paragrapher slutte sig. Men, efter hvad den ærede Forslagsstiller idag har udtalt, maa jeg, hvis jeg ikke har misforstaaet ham, antage, at han virkelig har meent, at Tillysningen skulde bortfalde i andre Tilfælde end dem, der omhandles i Forslagets § 5. Jeg spørger da: Hvorfor skal den bibeholdes i de Tilfælde, hvor Ægtefælle indgaaes mellem Personer af forskellige Troesfællesskaber, men bortfalde i alle andre Tilfælde? Man erkjender jo dog ved hin Bestemmelse Tillysningens Betydning og Vigtighed; jeg mener da, at man, overeensstemmende med Fleertallets Forslag, ogsaa bør beholde en saadan foregaaende Kundgjørelse i de øvrige Tilfælde. Ja, siger den ærede Forslagsstiller, men den gjældende Lovgivning hjemler dog i mangfoldige Tilfælde ikke at benytte Tillysning, og man har derhos ved Bevilling hidtil kunnet erholde fritagelse derfor. Det Sidste er nu vistnok saa, men ved selve Lovgivningen er ingen saadan fritagelse længere hjemlet, thi

den Forrettighed, som i denne Henseende tidligere tilkom Adelige og lige med Adelen Privilegerede, er ved Grundlovens § 97 ophævet. Naar iøvrigt den ærede Forslagsstiller i sit Foredrag er gaaet ind paa flere Punkter af Udvalgets Fleertals Forslag, navnlig i §§ 1 og 5, skal jeg ikke deri følge ham; thi dette Forslag er ikke for Dieblirket sat under Discussion. Kun skal jeg bemærke, at, forsaavidt han med Hensyn til § 1 har udhævet, at der i Stedet for „fuld Gyldighed“ hellere maatte have staaet: „fuld borgerlig Gyldighed“, er i alt Fald det sidstnævnte Udtryk brugt i § 6, og der foreligger desuden et Ændringsforslag, som senere kommer under Forhandling og Afstemning, og som netop gaaer ud paa, at Ordet „borgerlig“ skulde indskydes paa det anførte Sted af § 1 i Fleertallets Forslag.

Den ærede Ordfører yttrede, at de af Thingets Medlemmer, der virkelig vilde Indførelsen af borgerligt Ægtefælle i det videst mulige Omfang, skulde stemme for den af Rigsdagsmanden for Ringkjøbing Amts 3die District stillede Række af Ændringsforslag; de vilde saa dog, skjøndt ad en Omvei, naae deres Maal. Men dette Raad bør neppe følges. Hvis de Herrer virkelig ville have borgerligt Ægtefælle indført i det videste Omfang, saa skulde de stemme imod disse Forslag, men for det Forslag, der er stillet af Udvalgets Mindretal, nemlig af Rigsdagsmanden for Sorø Amts 1ste Valgfreds (Spandet); de kunne ligesaa lidet finde sig tilfredsstillende ved de førstnævnte Ændringsforslag, som den ærede Rigsdagsmand, der har stillet disse Forslag, kunde ønske, at de af den antydede Grund skulde tiltrædes. Men Forslaget af Udvalgets Minoritet ligger nu slet ikke for, hvilket jeg vilde have ønsket, at den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 4de Valgfreds (Grundtvig) havde havt for Die; thi meget af hvad han udførligen udbredte sig om, blev kun sagt til Understøttelse for Minoritetens Forslag, som det nok er rettest ikke for Dieblirket at gaae ind paa (Joh); i det Mindste troer jeg mig ikke berettiget til for Dieblirket at opholde Thinget med de Ændringer, hvortil den ærede Rigsdagsmands Foredrag kunde give Anledning. Kun dette skal jeg foreløbigt tillade mig